הל"ח סמג שם

הנ"ח פתג שם טוש"ע יו"ד סיי ו פעי ד: קכב ד מייי שם פ"ח הלי"ד פתג שם טוש"ע יו"ד סיי ו פעי ח

: בהג״ה

קבג ה מיי' פ"ב מהלי מילה הל"א סמג

עשין כח טוש"ע יו"ל סי

:כסד סעי' ב קבד ו מיי׳ פ״א מהל׳ שחיטה הל״א סמג

עשין סג טוש"ע יו"ד סי

שימה מקובצת

ונעץ סכין בכותל סיפא דההיא. נ"ב בקצת ס"י

כתוב ונעץ סכין בכותל

י. דלאו חבור הוא סיפא ולאו חבוו הוא סיפא דההיא וכו': **כ**] שיניו נושרות שיני הפה ושיני

בית הנקב שהכרכשא ביונ הנקב שהכוכשא מחוברת בהן לעצמות והן כעין תלתולי בשר: ג] מאן

תנא דמתני׳ דאצטריך ליה למתני לעולם ישראל מותר: **7]** נכנסו לארץ

שנתרחקו: **ל]** ולהכי תנא דלעולם שוחטין ואוכלין

רלא תימא: ו] הא פסול צפורן מחוברת דמתני' אפי' דיעבד דבמחוברת מוקי לה לקמן ואמאי

. . דהוה בעי:

רבינו גרשום

יותן כלומר דמחובר מעיקרו אבל בכותל

בנין כלומר שהוא תלוש בנין כלומר

ולבסוף חיברו בשביל

שלא ילפה ורו׳ הא רשריל

יותן: ת"ש היה צור יוצא מן הכותל. כלומר דמשמע בתלוש ולבסוף חיברו (הכא לאו ואין סכנה):

בדבר שהאור שולט בו שיניו נושרות. כלומר (שיני) דכרכשא אתלת

שיני קאי: אמר רב פפא

ראין מקנחין: שבתחילה

נאסר להן בשר תאוה כלומר במשכן כתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו

להקריב וגו' דדינן להקריב אימורין מכל הבהמה ששוחט לצורכו שאם תאוה לאכול בשר אינו

יכול לאכול עד שיקרי׳ אימורין משנכנסו לארץ

. הוחר להח רשר חאוה רלא הותו להם בשו תאחה בלא אימורין וכו': ל) (וכ״ש השתא דאיתרחקי להו טפי

ועדיין אני אומר דלא צריך לומר לעולם שוחטין:

ועו יין אני אומו זי א צוין לומר לעולם שוחטין: אלא מה דאמרי׳ לעולם

שוחטין לר' עקיבא דתניא כי ירחק ממך המקום וגו'

(הפסוק) וזבחת ומשום

. הכי לעולם שוחטין: לר׳

עקיבא סבר בשר תאוה כו' ולא צריך לומר לעולם שוחטין ור' ישמעאל סבר

שוחטין ור' ישמעאל סבר בשר נחירה לא אישתרי ומשום הכי צריך לומר לעולם שוחטין: אלא לר' עקיבא דאמר לא איתסר כלל מאי ושחט קדשים כלל מאי ושחט קדשים

שאני כלומר משום קדשים

לר' ישמעאל דאמר בשר

נחיר׳ לא אישתרי כלל

קב א מיי' (פ"א) [פ"ב] מהלי שחיטה הלי (יט) [ח] סמג עשין סג

טוש"ע י"ד סי׳ ו סעי׳ קבא ב ג מיי׳ שם פ״ב קבא ב ג מיי׳ שם פ״ב

:120

ל) [לעיל טו:], ב) [שס],
ג) [שס], ד) [עיין חוס׳
בכורות לח: ד״ה חס],

ה) ולעיל טו: וש"נן, ו) שבת

פב. ע"ש, ז) בס"א: ומשומד, ה) עי' רש"ל

ורש"ל.

תורה אור השלם

1. כִּי יַרְחִיב יִיַ אֵלֹהֵיךְ

אָת גְּבוּלְךְּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָךְ וְאָמַרְתָּ אִכְלָה בָשְׁר

בִּי תְאַנֶּה נַפְשְׁךְּ לֶאֲכֹל בָשָׂר בִּכָל אַנַת נַפִּשִׁךְּ

הגהות מהר"ב

רנשבורנ

תאבל בְּשָׁר:

תלוש ולבסוף חברו לענין שחימה מאי. מימה מאי קמיבעיא לענין שחיטה מאי. ומההוא דלעיל לא משמע ליה לרבא כדמפרש ליה הא אסיקנא לעיל (דף טו:) דלרבי דיעבד כשר ולרבי

> לכתחלה דאפילו מוקי מתניתין במחובר מעיקרו ואסור לכתחלה שמא ידרום ה"נ תלוש ולבסוף חברו יחסר לכתחלה מהאי טעמא ויש לומר דאליבא דרבי מבעיא ליה דדלמא הוי כתלוש וכשרה כדאמרי׳ לעיל או שמא לרבי אין חילוק בין תלוש ולבסוף חברו למחובר מעיקרו ופסולה ומתניתין דמכשיר דיעבד כרבי חייה ולכתחלה לה שמה ידרום וברייתא דמכשר לכתחלה בעופא דקליל כדמשני לקמן אע"ג דקתני בה בהמה אי נמי כרב זביד דאמר לנדדין קתני ובלואר בהמה למטה שרי לכתחלה אפילו במחובר מעיקרו וכשנואר בהמה למעלה אסור לכתחלה שמא ידרום ובכל מחובר איירי והא בעי למיפשט מברייתה דהיה לור יולה מז הכותל דשחיטתה פסולה ע"כ רבי היא אבל קשה דהיכי מצי לאוחומי מתניתין כרבי חייא הא פסול לפורן חבמחוברת במתניתין אפילו דיעבד ואמאי דהוה בעי לאוקומי לעיל מתניתין כרבי חייה לה קשיה דלה קייתה מסקנה הכי: אמר שמואל לא שנו אלא שהסכין למעלה כו'. משמע דאפילו בכי האי גוונא לא מכשר אלא בדיעבד דאברייתא דנעץ סכין קאי ולא אההיא דבכל שוחטין בין בתלוש בין במחובר ואם כן בצואר בהמה למעלה וסכין למטה קא פסול אפילו בדיעבד וקשה דאם כן הוה ליה למימר חיישינן שמא דרם כיון דאתא לפסול דיעבד ויש לומר דאפילו אמר ברי לי שלא דרסתי פסולה שמא ידרום פעם אחרת וכהאי גוונא אמרינן גבי השוחט במגל קליר דרך הליכתה בית הלל מכשירין ואמר רבי יוחנן אף בית הלל לא הכשירו אלא לטהרה מידי נבלה אבל באכילה אסורה אף על גב דלא שחט אלא

שבתחלה נאמר להם כשר

פירש תאוה. בקונטרס מדכתיב (ויקרא יז) אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו וקשה דההוא קרא לא איירי אלא בקדשים ובשחוטי חוץ ולקמן נמי דקאמר אלא לרבי ישמעאל דאמר בשר תאוה איתסר להו לבי ואיל גופייהו מי הוי שרי הא פשיטא דההוא קרא לא איירי אלא בקרבן בהמה ונראה לפרש מדאינטריך קרא

נמי רבי עקיבא שבתחלה הותר להם בשר נחירה מדאיצטריך קרא לאסור: וכנ

כשרה אמר רב ענן אמר שמואל לא שנו באלא שהסכין למעלה וצואר בהמה לממה אבל סכין למטה וצואר בהמה למעלה חיישיגן שמא ידרום והא קתני בין שהסכין לִממַהְ וצואר בהמה לִמעלה בין שהסכין למעלה וצואר בהמה לממה אמר רב זביד לצדדין קתני סכין למטה וצואר בהמה למעלה בתלוש סכין למעלה וצואר בהמה לממה במחובר ירב פפא אמר בעופא דקליל אמר רב חסדא א"ר יצחק ואמרי לה במתניתא תנא ה' דברים נאמרו בקרומית של קנה יאין שוחמין בה יואין מלין בה ואין מחתכין בה בשר ואין מחצצין בה שינים ואין מקנחים בה אין שוחטין בה והתניא 🌣 בכל שוחטיו בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה אמר רב פפא בסימונא דאגמא ואין מחתכין בה בשר רב פפא מחתך בה קרבי דגים דזיגי רבה בר רב הונא מחתך בה עופא דרכיך ואין מקנחין בה תיפוק ליה משום דאמר מר יהמקנה בדבר שהאור שולמת בו שיניו נושרות אמר רב פפא קינוח פי מכה קאמרינן: הכל שוחטין ולעולם שוחטין: הכל שוחטין הכל בשחיטה יואפילו עוף לעולם שוחמין מאן תנא אמר רבה רבי ישמעאל היא דתניא בולך כאשר ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' ר' ישמעאל דרך הליכתה דגורינן זימנא אחריתי אומר לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר שמא יוליך ויביא: תאוה שבתחלה נאסר להם בשר תאוה

חיים כשר נמי לכתחלה ואי לא ידע הנהו ברייתות מכל מקום על כרחך היש להוכיח ממתניתין דתלוש ולבסוף חברו בדיעבד כשר ולח

ואזיל: הא שמע במחובר לקרקע כו'. ואוקימנא לעיל [ע"א] בתלוש ולבסוף חברו: דלמה פרושי קה מפרש לה. בסיפה מחי מחובר לקרקע דאמינא לך כשרה כגון נעץ סכין בכותל דלאו חבור הוא דודאי לא תלוש ולבסוף חברו לענין שחימה מאי תא שמע יהיה צור יוצא מן הכותל או שהיה קנה עולה מאליו ושחם בו שחיםתו פסולה הכא במאי עסקינן בכותל מערה דיקא נמי דקתני דומיא דקנה עולה מאליו ש"מ ת"ש יאנעץ סכין בכותל ושחם בה שחימתו כשרה שאני סכין דלא מבטל ליה ת"ש יבמחובר לקרקע שחיםתו כשרה דלמא יפרושי קא מפרש לה מאי מחובר לקרקע סכין דלא מבטל ליה אמר מר נעץ סכין בכותל ושחם בה שחיםתו

למימר דפירושה דרישה הוה: לה שנו. דנעץ סכין בכותל כשרה: אלא שהסכין למעלה. פיו כלפי קרקע: ולוחר בהמה למטה. ומוליד ומבים לוחר בהמה: חיישינן שמח ידרום. מתוך שהלוחר מכביד על הסכין: והא קתני. לעיל (דף טו:) גבי מחובר בין שהסכין למעלה כו': ללדדין קתני. דהא רישא דברייתא

מבטל ליה התם דהא גבי הדדי התני

להו לעיל אונעץ סכין בכוחל סיפא

דההוא דמחובר לקרקע הוא ואיכא

אתנוש. דחדם חוחו בסכין למטה

ושוחט והבהמה חלויה באויר וזה

מוליך ומביא הסכין והא דקתני סכין

למעלה ולואר בהמה למטה אמחובר

כלומר אף אמחובר: רב פפא אמר.

לא תוקמא בשינויא דחיקא אלא

תרווייהו אתלוש ואמחובר קיימי

ואפילו הכי לא תקשי לרב ענן דהא

דקתני סכין למטה ולואר למעלה

במחובר בעופא דקליל ובחמה דקתני

לאו דוקא: ה׳ דברים כו׳. כולהו

משום שכשדוחקין אותה קיסמין

ניתזין ומפרשים הימנה ואיכא סכנתא

במילה שלא תנקוב הגיד ומשוי ליה

כרות שפכה וגבי שחיטה דלמא

מנקבא להו לסימנין וכן לגבי קינוח

דלמה מנקבה לכרכשיה: בסימונה

דהגמה. עשב הגדל בחגמי מים

וקרי לישק"א וכשהוא יבש חדוד וחותך

ואין קיסמין נבדלים הימנו: דויגי.

ללולים ואם יכנס בהם קיסם נראה:

זיג. קלי"ר בלע"ז כעין מראה שקורין

מירדויי"ר: דרכיך. ואין לריך לדוחקו בחתיכתו ואין קסמין נבדלין: שיניו

נושרות. חשיני הפרק ושיני הכרכשה

שהיא מחוברת בהן לעלמותיהן כעין

תלתולי בשר: הכל בשחיטה. והכי

משמע את הכל לריך לשחוט ואפילו

עוף ואע"ג דלא כתיב ביה שחיטה

בהדיא: לעולם שוחטין. לעולם מותר

לשחוט ולאכול: מאן ש סנא.

דמתניתין דאילטריך ליה למימר

דישראל מותרין לשחוט ולאכול אודהא

מנא ליה רישא [ב.] הכל שוחטין לאתויי

כל הנך דאנטריכו לאתויי שראוין

תנא תלוש ומחובר כדקתני בכל א] רש"י ד"ה מאן תנא שוחטין בין בתלוש בין במחובר וכי הדר דמתניתין וכו' עד סופו. נ"ב מן חיבת דהא עד בחולין זה שייך לעיל סוף וסיים סיפא בין שהסכין למעלה כו' לאו תרווייהו אתלוש ותרווייהו אמחובר ד"ה הכל בשחינוה והבו קיימי אלא חדא אתלוש וחדא אמחובר: סכין למטה ולוחר בהמה למעלה

לעזי רש"י

לישק"א. כָריך (צמח). קלי"ר. בהיר, צלול. מירדויי"ר [מירידוי"ר].

מוסף רש"י

נעץ סכין בכותל. והוליך והביא לואר בהמה עליה ללע של קנה (שם). שיניו נושרות

רבינו גרשום (המשר) לא ידעינן אי כתלוש אי

לא יועינן אי כותוש אי כמחובר: ת״ש במחובר לקרקע שחיטתו כשרה יין , כלומר במחובר מעיקרו: תלוש ועדין א' אני דלא ידעינן וכו׳: והתניא בין הוא רישא ונעץ סכין . בכותל זו סיפא: הכי גרסי׳ גופא נעץ סכין בכותל וכו׳ והתניא בין שהסכין למטה וכו׳ דשפיר שחיטה היא: אמר רב זביד לצדדין . קתני כלומר לחלקים קתני קינב כלומר סכין למטה וצואר בהמה וכו׳ בתלוש ושחיט׳ שפיר: סכין למעלה וצואר בהמה למטה במחובר פפא אמר בעופא דקליל מה דאמרינן בין שהצואר בהמה וכו' ובין שצואר בהמה למעלה וסכין ----בהמה למטה. בעופא בכל עניינים שהוא רוצה. כי תניא ההיא בסימונא דאגמא כלומר ברוחב כלומר עלה שגדל באגמא כלומר דדומה כמו לשקא בלע"ז: כלומר שהוא יכול למיחזי אם נשתייר בו כלום ואם שהאור שולטת בו שיניו נושרות וכו'. אינו אומר בדבר שהאור שורף שכל דבר האור שורף אלא דבר שבמהרה האור שורפו כגון קרומית של קנה יבש. (שיניו נושרות שיני דכרכשתא דהאי כרכשתא

לשחוט כגון כותי ומומרי וטמח להחיר להם בשר תאוה דייק מכלל דמעיקרא אסור ומהאי טעמא דייק בחולין: להחיר להם בשר תאוה. כשיבואו לארץ יוכלו לאכול בשר לתאותן בלא שום הקרבה: שמחחלה. כשהיו במדבר משהוקם המשכן: נחסר להם בשר חחוה. שחין יכולין לחכול חלח בשר

משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאוה ועכשיו

שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון לכך שנינו

לעולם שוחטין מתקיף לה רב יוסף האי

לעולם שוחטין לעולם שוחטין ואוכליז

מבעי ליה ועוד מעיקרא מאי מעמא איתסר משום דהוו מקרבי למשכן ולבסוף מאי

מעמא אישתרו דהוו מרחקי ממשכן

שלמים ואם היו שוחטין בלא קרבן היו ענושים כרת כדכתיב (ויקרא יו) ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו': נכנסו לארץ. הנתרחקו מן המובח: **הותר להם**. מן המקרא הזה שיזבחו בשר למאותן ויאכלו: **ועכשיו שגלו כו'**. לאו רבי ישמעאל קאמר ליה אלא רבה קאמר ליה לאוקמי דמתניתין דרבי ישמעאל היא כלומר ולהכי תנא ®לעולם שוחטין דלא תימא עכשיו שגלו יחזרו לאיסורן כמו קחות כים פווקח יותובים לכך שנינו כו': לעולם שוחטין וחוכלין מבעי לים. כיון דלחו להלכות שחיטה חתי לחורויי חלה להתיר חכילה בשר חולה לחרך ליתני לעולם שוחטין וחוכלין והיכי שבק לעיקר מילתח ונקט שחיטה לחודה וחדשבק לחכילה להתיר חכילת בשר חולה לחרך ליתני לעולם שוחטין וחוכלין והיכי שבק לעיקר מילתח חדשה לחודה וחדשבק לחורויי לן חלל מידי דשחיטה ועוד לתה ליה לחשמועינן הח וכי מהיכן חיסק חדעתין למימר יחורו לחיסורן ש"מ לח חילים משום דהוי מיקרני למשקן. והיו יכולין להקריב קרבנות מכל בשר תחותו ויקריבו הרחון: מעיקרה במדבר מידי שוחר שוחר במור משום החוד מורכני לחוד מידי ביותו החוד לחוד מידי מורכני לחוד מידי מורכני לחוד מידי מורכני לחוד מורכני מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני מורכני מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני לחוד מורכני מורכני לחוד מורכני לודי מורכני לודי מורכני לודי מורכני לודי מורכני לודי מורכני מורכני לח הדם והחלב לבדו ואוכלין הבשר ולבסוף כשנכנסו לארץ והיתה ארלם רחבה והרחוקים לא היו יכולים לבא בירושלים בכל יום:

אתלת שיני קאי. אמר רב פפא קינוח פי מכה קאמרי׳ כלומר דאין מקנחין: שבתחילה נאסר להן בשר תאוה כלומר במשכן כתיב וא^ל פתח אהל מכל מכל אימורין מכל דדינו להקריב אימורין מכל

ישחט וכו׳) 5) אלא הכא במאי עסקינן בכותל מערה [דיקא נמי] דמשמע דמחובר מעיקרא דקתני סמוך לו או שהיה קנה עולה וכר: שאני סכין דלא מבטיל ליה כלומר הוא לא הניח לעולם סכינו בכותל וחשיב כתלוש אלא במקום דמבטל עדיין